

1919-ben született, 1938-ban érettségizett, majd a Kertészeti Akadémiára iratkozott be, ahol dr. Ormos Imre tanítványa – majd a 4 éves katonaidő letelte után – tanársegéde lett. 1958-ban a Kertészeti Egyetemen, 1970-ben a Műszaki Egyetemen doktori címet szerzett, kandidátusi disszertációját 1962-ben védte meg.

Tevékeny szerepe volt a Táj- és Kertépítészeti Szak megszervezésében, tantervi, oktatási anyagai kidolgozásában. 1969-ben kinevezték a Kerttervezési Tanszék és a Kertépítészeti Szak vezetőjévé. 1970-ben egyetemi tanárrá nevezték ki. Száznál több cikket, tanulmányt írt, szakkönyvek szerzője, társszerzője. Sok tudományos előadást tartott itthon és külföldön. Munkáját Tessedik Sámuel-díjjal, Hild János-éremmel, Ormos Imre Éremmel, Doctor Honoris Causa és Professor Emeritus elismeréssel, Széchenyi-díjjal, Eötvös József-díjjal, Magyar Köztársaság Érdemrend középkeresztjével, Sir Geoffrey Jellicoe-díjjal, valamint Kossuth-díjjal ismerték el. Tudományos egyesületeknek (MAE, ÉTE, MMT, MUT, MÉSZ) volt tagja, vezetőségi tagja, elnöke. Az IFLA (Tájépítészek Nemzetközi Szövetsége) „Nagy Tanácsa” tagja, négy éven át a szövetség alelnöke, majd elnöke volt. Tagja volt az MTA Településtudományi Bizottságnak, hazai és nemzetközi szaklapok szerkesztőbizottságának. Egyetemi oktatói munkája során számos szaktárgy gyakorlati és elméleti oktatásában a tananyagok

kimunkálásában, összeállításában vett részt. Kidolgozta és a hazai tervezési környezetbe bevezette a szintvonalas tereprendezési módszert. Oktatói, kutatói munkája mellett igen sok koncepció-tervet és kiviteli tervet készített az objektumtervezésen át a települési, illetve regionális szintig.

Mőcsényi Mihály vezette be hazánkban a tájrendezés egyetemi oktatását, megteremtve a szakterületi képzés alapfeltételeit, a gyakorlati és elméleti tananyag alapjait. Kidolgozta a tájrendezés műveléséhez, valamint a települési zöldfelületek értelmezéséhez szükséges fogalmakat, azok rendszerét. Kimunkálta, értelmezte a települések zöldfelületi elemeinek, a növényzetnek, továbbá az épített, valamint az éghajlati elemeknek – ezeken belül elsősorban a napsugárzásnak – a kölcsönhatásait, a klímátényezők jelentőségét a település-ökoszisztémák meliorálása céljából. 1979-ben nyugdíjba vonult, de aktív szakmai közéleti tevékenységet folytatott.

Mőcsényi Mihály Ormos professzornak a kertépítészeti, a zöldfelületi vonatkozású városfejlesztés terén végzett igen értékes munkásságának eredményes folytatója, a tájrendezés diszciplínájának a regionális méretű funkcionális, ökológiai, esztétikai célú meliorálásnak újkori hazai kimunkálója és művelője volt. ☺

